

drøftedes af det politiske ad hoc-udvalg i møderne den 23.—28. januar 1952. Efter anmodning overværedes møderne af repræsentanter såvel for den tidligere kolonimagt Italien som for Libyen, der siden den 1. januar 1952 var et selvstændigt kongerige.

Diskussionen indlededes med taler af De Forenede Nationers kommissær samt repræsentanter for de administrerende magter og de to øvrige nævnte lande, der alle udtalte deres tilfredshed med den nye ordning for Libyen. På det følgende møde blev der af Amerikas Forenede Stater, Australien, Chile, Danmark, Grækenland, Irak, Liberia, New Zealand, Nicaragua, Peru og Philippinerne fremsat et resolutionsudkast, hvorved forsamlingen lykønskede Libyen med dets uafhængighed, mærkede sig de forestående nationale valg dersteds, anbefalede fortsat teknisk bistand og lovede at overveje Libyens optagelse i De Forenede Nationer. Da Danmark den 9. januar 1952 havde anerkendt kongeriget Libyen, kunne man fra delegationens side tiltræde forslaget.

Ægypten, Saudi Arabien, Syrien og Yemen foreslog en række ændringer, der bl. a. gik ud på at yde finansiel bistand til Libyen og opfordre det økonomiske og sociale råd til at overveje administrationen heraf, hvorhos generalsekretæren i sin årsberetning om Afrika skulle optage et kapitel om Libyen. Chile foreslog forskellige ændringer til disse ændringsforslag, hvorved de foreslåede forholdsregler præciseredes nærmere. Chile ændrede senere mundtligt sine forslag noget, og de accepteredes herefter af Ægypten, Saudi Arabien m. fl.

Sovjetunionen stillede et særligt resolutionsforslag, hvorefter forsamlingen fandt det påkrævet, at alt fremmed militær blev trukket tilbage fra Libyen inden 3 måneder, og alle fremmede militærbaser blev ophævet. Ægypten stillede et noget lignende forslag, dog at fristen sættes til 6 måneder, og baserne skulle overlades Libyen. Sovjetunionen foreslog endvidere at slette hele sidste stykke af fællesforslaget angående Libyens optagelse i De Forenede Nationer.

Dette kom først til afstemning og forkastedes med 47 stemmer mod 5; Sovjetunionen deltog herefter ikke i de følgende afstemninger om resolutionen.

Der stemtes herefter om hvert af de enkelte stykker i fællesforslaget. Samtlige stykker vedtoges næsten enstemmigt. Slutlig godkendtes hele resolutionsforslaget med 48 stemmer. Af Sovjetunionens forslag forkastedes 1. afsnit med 38 stemmer mod 5 og 2. del med 32 stemmer mod 6.

Ægyptens forslag forkastedes med 29 stemmer mod 13 og 11 passive. De nordiske lande stemte imod forslaget.

Rapportørens beretning blev forelagt forsamlingen i plenarmødet den 1. februar 1952. Sovjetunionen fremsatte samtidig påny sit resolutionsforslag og afgav ligesom flere andre lande en kort forklaring om sin stilling til spørgsmålet. På britisk forslag vedtoges det med 29 stemmer mod 17, at resolutionens vedtagelse ikke krævede to trediedels flertal. Der stemtes herefter dels om resolutionens enkelte stykker, der alle godkendtes, dels om resolutionen som helhed, der vedtoges med 53 stemmer. Sovjetunionens forslag forkastedes med 34 stemmer mod 6. Danmark stemte for resolutionen og imod det sovjetrussiske forslag.

b. Problemet om krigsskader.

(Dagsordenens punkt 21).

Spørgsmålet om krigsskader i Libyen blev behandlet i 2. udvalg på grundlag af en af generalsekretærens repræsentant udarbejdet beretning. På formandens forespørgsel gav udvalget enstemmigt tilladelse til, at møderne vedrørende dette spørgsmål blev overværet af repræsentanter for såvel Italien som det nylig oprettede kongerige Libyen. Da de 19 første talere alle havde udtalt sig stærkt kritisk om det foreliggende materiale, som de fandt utilstrækkeligt, blev man enig om at udsætte debatten. På det næste møde forelagde Frankrig og Storbritannien et fælles resolutionsforslag, der gik ud på at anmode generalsekretæren samt de særlige institutioner, der deltager i det udvidede tekniske hjælpeprogram, om i så vid ud-